

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-201/17-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa: UP/II-008-07/17-01/426, urbroj: 401-01/04-17-2 od 23. lipnja 2017., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 10. listopada 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/426, urbroj: 401-01/04-17-2 od 23. lipnja 2017.

O b r a z l o Ź e n j e

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Općinskog državnog odvjetništva u Osijeku, broj: PPI-DO-2/2017 od 28. ožujka 2017. godine, kojim je odbijen zahtjev tužitelja za pristup informacijama pozivom na odredbu članka 23. stavak 5. točka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.-dalje: ZPPI).

Tužitelj je podnio tužbu protiv osporenog rješenja tuženika iz svih zakonom propisanih razloga. Ističe da je počinjena bitna povreda pravila postupka jer je tuženik povodom žalbe utvrđivao činjenično stanje u skladu s odredbom članka 115. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 41/09.-dalje: ZUP), a tužitelju nije omogućeno o istom se očitovati pa su time povrijeđene odredbe članka 30., 51. i 52. istog Zakona. Navodi da svakog mjeseca općinska državna odvjetništva podnose izvješće županijskom državnom odvjetništvu o cjelokupnom radu koji sadrže podatke o dovršenim postupcima, postupcima koji su u tijeku te radnjama koje su poduzete kao i podatke o neriješenim predmetima u skladu s člankom 199. Poslovnika državnog odvjetništva. Tužitelj se poziva na odredbe članka 206.a i 206.b Zakona o kaznenom postupku, smatrajući da prvostupanjsko tijelo posjeduje zatražene informacije. Ističe da je od nekih državnih odvjetništava dobio pravovremene i potpune informacije (Općinsko državno odvjetništvo u Varaždinu, Čakovcu i td.). Smatra da osporeno rješenje tuženika nije obrazloženo u smislu odredbe članka 98. stavak 5. ZUP-a pa predlaže poništiti rješenje tuženika kao i rješenje prvostupanjskog tijela.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da se osporeno rješenje temelji na činjenicama utvrđenim u prvostupanjskom postupku pri čemu se imala u vidu definicija informacije u skladu s odredbom članka 5. stavak 1. točka 3. ZPPI-a uz obrazloženje koje su informacije državna odvjetništva obvezna voditi sukladno važećim propisima, detaljnim navođenjem propisa na temelju kojih je riješena ova upravna stvar slijedom čega tužitelj neosnovano navodi da osporeno rješenje nije sačinjeno u skladu s odredbom članka 98. stavak 5. ZUP-a. Činjenica da je u postupku koji se vodio po identičnom zahtjevu tužitelja pred Općinskim državnim odvjetništvom u Zagrebu (klasa: UP/II-008-07/17-01/316) izvršen uvid u način vođenja informacija od strane državnog odvjetništva, ne znači da je tuženik utvrđivao neke nove činjenice u drugostupanjskom postupku niti provodio ispitni postupak, pa stoga tužitelju nije povrijeđeno pravo na izjašnjenje. U postupku je utvrđeno da državna odvjetništva ne vode informacije na način na koji tužitelj traži, odnosno da bi radi udovoljavanja zahtjevu tužitelja trebalo pregledati sve spise u razdoblju od tri godine, slijedom čega se u konkretnom slučaju ne radi o informaciji u smislu naprijed citiranog članka 5. stavak 1. točka 3. Zakona. Sama činjenica da su pojedina državna odvjetništva navedena u tužbi tužitelja izrađivala tražene informacije, iako to nisu bila dužna u smislu članka 18. stavak 5. Zakona ne dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju i prvostupanjsko tijelo bilo dužno postupiti na isti način, posebno što upravni postupak ne poznaje institut presedana koji bi obvezivao javnopravna tijela postupanju u sličnim situacijama. Smatra da nema niti povrede odredbi članka 30. 51. i 52. ZUP-a. Tuženik ne nalazi povrede pravila upravnog postupka na koje ukazuje tužitelj te se poziva na stajalište ovog Suda izraženo u presudi, poslovni broj: UsII-1/16-12 od 18. travnja 2016. godine, prema kojoj tijelo javne vlasti nema obvezu grupiranja podataka prema vrsti ili nekom drugom kriteriju već je dužno omogućiti pristup gotovoj informaciji. Predlaže odbiti tužbu i potvrditi osporeno rješenje.

Općinsko državno odvjetništvo u Osijeku se nije očitovalo o tužbi tužitelja iako je dostava poziva istom uredno iskazana.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima, tužitelju je dostavljen odgovor na tužbu tuženika.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 5. stavak 1. točka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI) propisano je da je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa dosjea, registra neovisno o načinu na koji je prikazan (napisan, nacrtan, tiskan, snimljen, magnetni, optički i elektronički ili neki drugi zapis), koju je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

Nadalje, odredbom članka 18. stavak 5. citiranog Zakona propisano je da se ne smatra zahtjevom za pristup informacijama traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanja obveze, izrade analize ili tumačenja nekog propisa, kao niti stvaranje nove informacije.

Dakle, s obzirom na naprijed navedene odredbe Zakona u konkretnom slučaju proizlazi spornim može li se tužiteljev zahtjev, onako kako je postavljen, podvesti pod pojam informacije u smislu citirane odredbe članka 5. točka 3. Zakona ili tužiteljev zahtjev iziskuje izradu određenih analiza, izvješća, zbog čega bi se zapravo radilo o novoj informaciji, pa se takav zahtjev u tom slučaju ne bi mogao smatrati zahtjevom za pristup informacijama (članak 18. stavak 5. Zakona).

Naime, tužitelj je od Općinskog državnog odvjetništva u Osijeku zatražio pristup informacijama, po kvartalima za razdoblje 2014. do 2016.; koliko je tijelo javne vlasti zaprimilo pritužbi/zahtjeva o davanju obavijesti o poduzetim radnjama povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu; koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da podnositelju pritužbe dostavi zatraženu obavijest o poduzetim radnjama; koliko je

puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da u primjerenom roku poduzme radnje koje je trebalo poduzeti te koliko je tijelo javne vlasti donijelo odluka povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu koje je zaprimljeno u određenom kvartalu u roku i do 6 mjeseci i u roku 6 – 12 mjeseci ili u roku preko 12 mjeseci ili do 31. siječnja 2017. godine nije donijelo odluku te ukoliko slučajeva je viši državni odvjetnik donio odluku kojom nalaže donošenje odluka u određenom roku.

S obzirom na sadržaj zahtjeva tužitelja i po ocjeni ovog Suda pravilno zaključuje tuženik kao i prvostupanjsko javnopravno tijelo da se u konkretnom slučaju radi o zahtjevu za izradu analize postupanja i donošenja odluka državnog odvjetništva kroz određeno razdoblje koji zahtjev, imajući u vidu naprijed citiranu odredbu Zakona ne može predstavljati informaciju. Naime, tijelo javne vlasti nema obvezu grupirati podatke prema vrsti ili nekom drugom kriteriju niti je dužno poduzimati radnje prikupljanja podataka radi stvaranja nove informacije koju ne posjeduje, već naprotiv dužno je omogućiti pristup samo već postojećoj i gotovoj informaciji.

S obzirom na navedeno Sud ocjenjuje da je pravilno odbijen zahtjev tužitelja pozivom na odredbu članka 23. stavak 5. točka 4. Zakona prema kojem će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavak 1. točka 3. ovog Zakona, a o čemu se upravo ovdje radi.

Nadalje, Sud ocjenjuje da tuženik nije počinio povrede pravila općeg postupovnog zakona-ZUP-a te je postupak proveden sukladno propisima citiranim u obrazloženju osporenog rješenja, dati su valjani razlozi, koje u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, prema kojima one informacije koje je zatražio tužitelj, nisu informacije koje ima u vidu citirana odredba članka 5. stavak 1. točka 3. Zakona iz razloga jer bi po zahtjevu tužitelja općinsko državno odvjetništvo trebalo provesti postupak obrade određenih podataka.

Tvrdnja tužitelja da su neka državna odvjetništva izradila tražene informacije i dostavile tužitelju nije od utjecaja na drugačije rješenje ove upravne stvari jer ista tijela nisu bila dužna tužitelju izraditi navedeno iz naprijed navedenih razloga. Na posljetku, suprotno tvrdnji tužitelja, osporeno rješenje je obrazloženo u skladu s odredbom članka 98. stavak 5. ZUP-a.

Kako je u konkretnom slučaju sporna samo primjena prava Sud je riješio spor bez rasprave.

S obzirom na sve naprijed navedeno trebalo je temeljem odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 10. listopada 2017.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.